

NESTE BŘEMENA JEDNI DRUHÝCH...

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 17.10.2021)

Čtení: evangelium podle Marka, kapitola 2, verše 1-12
Epištola Galatským 6,2

Příběh, který jsme dnes četli z evangelia, je jedním z nejdramatičtějších a nejmalebnějších popisů Ježíšovy služby uzdravování. Je vybarven tak, že fantazie člověka pracuje na plné obrátky: Zástup se natlačil do domu kolem Ježíše, někteří se ani nedostali dovnitř, takže sedí pod okny, aby zaslechli aspoň nějaký útržek debaty.

Najednou přijdou čtyři borci a nesou páteho na nosítkách, a tlačí se dovnitř, aby jejich přítele Ježíš uzdravil. Věří, že by mu to mohlo pomoci.

Kvůli davu Ježíšových posluchačů se jim to ovšem nepodaří, tak chvíli nadávají; možná už to chtějí vzdát, ale pak dostanou nápad, skoro až vnuknutí, osvětlení shůry!

Vyvléčou toho postiženého po schodech na střechu (mimochodem, to chtělo velký kus odvahy a dobrodružného ducha – střecha sice bývala v Izraeli plochá a schody vedly podél vnější stěny domu, ale kdokoli někdy zkoušel třeba jen vyvézt někoho na vozíčku přes tři schody do našeho kostela, ví, že to není zdaleka jednoduché), tu pak pod sebou zčásti rozeberou (vždycky si představuju jak tam dole sedí ti ctihodní farizeové a místní učenci, a najednou se jim začne do vlasů sypat omítka, a padat kousky slámy nebo cihel ☺), odněkud vyčarují lano a už se nosítka spouštějí k Ježíšovým nohám.

Tahle akce byla skutečným důkazem obrovské víry. Oni nemohli vědět, jestli Ježíš bude moct a chtít jejich kamarádovi pomoci. Ani netušili, jakým způsobem mu Ježíš pomůže.

A přesto věřili a nevzdali se, když je zástupy sebestředných posluchačů odmítly pustit dovnitř. Nevzdali se, když to nešlo normální cestou, nevzdali se a byli ve víře kreativní, a s pomocí Ducha svatého vymysleli geniální alternativní, i když poněkud riskantní způsob.

Je to obrovská inspirace – tihle dobrodružní podnikaví čtyři kamarádi, a spolu s nimi zástupy dalších svědků víry v průběhu celé křesťanské historie, kteří se nevzdali tváří v tvář nepřekonatelným překážkám, vzali na sebe riziko, a vymýšleli nové cesty, jak pomoci druhým a jak potřebné donést k Ježíši Zachránci.

Jsem přesvědčen, že Ježíš se jejich akrobatickým kouskem skutečně pobavil a že Ho jejich víra v Něj opravdu potěšila.

Hned taky přerušil své kázání – ať už mluvil o jakémkoli tématu – a hned se věnoval onomu ochrnutému:

„Odpouštějí se ti hříchy“

No, tohle byl rozhodně velký šok jak pro okolo stojící, tak hlavně pro ty čtyři, kteří se tak pachtili, aby svého kamaráda dostali k zázračnému Uzdravovateli.

„Odpouštějí se ti hříchy.“ Jaké hříchy? Copak si někdo stěžoval na hříchy? Copak ten nemohoucí člověk mohl někdy zhřešit? Mohl snad někomu ublížit? Zmínil se snad někdy, že by ho trápily hříchy? Nebo ho někdo někdy viděl nějakým způsobem hřešit? Copak nechtěli všichni jen to, aby byl uzdraven a mohl normálně běhat po světě? Co s tím mají společného hříchy?

Navíc možná měli pocit, že se Ježíš trochu vykrucuje. Opuštění hříchů není vidět, nijak to na člověku nepoznáte, že mu bylo odpuštěno, takže se zdá, že je velmi jednoduché takovou věc vypustit z úst. Vždyť jak by mohl někdo poznat, jestli se to skutečně stalo anebo ne?

Myslím, že tohle jsou otázky teoretiků. Těch, kdo rozebírají teologické nebo psychologické problémy zvenčí. Ten, kdo skutečně poznal váhu vlastního hříchu, tíhu vědomí, že jsem někomu ublížil, že jsem někoho zranil a poškodil, a že jsem zklamal laskavého a milujícího Boha, ten ví, že hřích je stejně vážná věc jako nemoc nebo postižení.

Všimněte si, že ten ochrnutý sám nevznáší jedinou námitku, neprotestuje a odpuštění přijímá.

Mám obavy, že si zvláště v dnešní době neuvědomujeme plnou váhu našeho lidského hříchu a jeho dopad na celý náš život. Nad hříchem někdy jen mávneme rukou, že vlastně o tolik nejde. Ale Ježíš dobře ví, že hřích je závažím, které člověka stahuje ke dnu. A někdy se může projevit i fyzickým zchátráním nebo nějakou nemocí.

Netušíme, jestli toto byl takový případ. Ten příběh ani náznakem nezmiňuje, jestli ochrnutí toho člověka bylo zaviněné nějakou špatností jeho nebo druhých, jestli šlo o neštěstí, nehodu nebo nějakou genetickou poruchu. Tím se příběh nezabývá.

Víme dobře, že jsou lidé, kteří jsou navždycky poznamenáni následky vlastní viny, víme také, že jsou lidé, kteří trpí vinou někoho jiného, třeba rodičů, anebo i někoho úplně cizího, ale taky víme, že jsou lidé, u kterých není žádné zavinění, kteří prostě onemocní nebo se dokonce narodí s postižením, aniž by za to kdokoli mohl.

Ježíšovi je to jedno. On považuje za nutné nejdříve tomu nemocnému zvěstovat odpuštění hříchů.

Je úplně jedno, jestli to byl hřích, který ho přibil na lehátko, nebo jestli hřích přišel až později, třeba hřích hořkosti vůči Bohu, kterému vyčítal své omezení, nebo hřích závisti vůči lidem, kteří na tom byli lépe než on.

Podstatné je, že Ježíš mu jeho hříchy odpustil.

A vzápětí ho ještě uzdravil, aby dokázal, že má skutečnou moc.

Je ovšem pozoruhodné, že tím nedokazuje moc uzdravovat nebo konat zázraky, ale dokazuje svým kritikům, že má moc odpouštět hříchy.

Ochrnutý se sám od sebe zvedá a odnáší i své lehátko pryč.

Tak jako jeho spouštění střechem připomínalo spouštění rakve do hrobu, tak to, že se zvednul a odešel, připomíná zmrtvýchvstání... Ježíš ho postavil na nohy. A ještě mu odpustil hříchy, jako bonus k tomu uzdravení.

A všichni zírali a chválili Boha. To by byl skvělý závěr. Stal se zázrak, nemocný byl uzdraven a hříchy mu byly odpuštěny. Samozřejmě je to skvělé a volejme „Haleluja!“

Jenže to má jeden kaz.

Všimněte si těch lidí okolo. Těch, co zírají a chválí Boha, kteří ovšem před chvílí odmítli kousek uhnout a pustit onoho potřebného a jeho přítele dovnitř!

V tomto příběhu jsou dva obrazy církve – Ježíšových následovníků a posluchačů.

Jeden je nádherný a vzorový, druhý je děsivý a zahanbující.

Ti první jsou přátelé onoho postiženého, ti kteří věří a svou víru ukazují skutky lásky, kteří jsou podnikaví a tvůrčí ve službě druhým. Ti, kteří přijmou riziko a i za cenu osobní oběti nesou svého bližního k Ježíši s prosbou o pomoc a záchranu.

Nepochybně v tom nemusíme vidět jen hmatatelnou pomoc fyzickou, ale také alegorii modlitby – v modlitbě můžeme k Ježíši přinést i toho, kdo k němu sám dojít nemůže.

Taková je církev věřící a sloužící.

Ale vedle toho je ta církev ostudná – ti, kdo jsou tak zaujatí vlastními otázkami a kdo tak moc chtějí slyšet Ježíše sami, že nehledí napravo ani nalevo, vůbec se nestarají o spolu-bližní, a stanou se překážkou pro ostatní, zábranou, kvůli které se potřební vůbec k Ježíši nedostanou.

Tahle představa církve mě nesmírně děsí a prosím Pána Boha, aby nás vši mocí chránil před takovou sebestředností a duchovním sobectvím.

Kéž bychom byli co nejvíce podobní těm prvním, těm modlitebníkům a nadšencům víry, lásky a služby. Kéž bychom naplňovali epištolní výzvu Pavlovi a skutečně „nesli břemena jedni druhých“.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že vyslycháš modlitby těch, kdo jsou v nouzi, že podepíráš slabé a uzdravuješ nemocné, že u Tebe není nic nemožného. Proto Tě prosíme o uzdravení pro všechny strádající, o uzdravení těla i ducha. A moc Tě prosíme, ať i my jako církev, společenství Tvých následovníků, nejsme druhým zábranou, ale naopak velkou pomocí a světlem na jejich cestě k Tobě.

AMEN!